

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Mgr. P.**, bytom M., štátneho občana Českej republiky, *zastúpeného JUDr. M. Š., advokátkou so sídlom C.*, proti žalovanému **Krajskému súdu v Bratislave**, so sídlom Záhradnícka 10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti a postupu žalovaného č. EET 24/2010 zo dňa 22. apríla 2010, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 12. apríla 2011, č. k. 3S/301/2010-191, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 12. apríla 2011, č. k. 3S/301/2010-191 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Uznesením č. k. 3S/301/2010-191 z 12. apríla 2011 Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) zastavil podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) konanie o preskúmanie rozhodnutia a postupu žalovaného – listu č. EET 24/2010 zo dňa 22. apríla 2010, keď konštatoval, že vydaním európskeho exekučného titulu – verejná listina konal na základe Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 805/2004 (ďalej aj „Nariadenie o EET“ alebo „Nariadenie č. 805/2004“) a vydaním tohto európskeho exekučného titulu sa nerozhodovalo o právach a právom chránených záujmoch fyzických a právnických osôb. Zároveň vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Toto uznesenie napadol v zákonnej lehote podaným odvolaním žalobca namietajúc, že uznesenie Krajského súdu v Bratislave je zmätočné, nezrozumiteľné a nepreskúmateľné. Vyslovil názor, že krajský súd na základe uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky mal posudzovať podanie žalobcu zo dňa 25. júna 2010 ako odvolanie proti rozhodnutiu vydanému vyšším súdnym úradníkom dňa 22. apríla 2010 a v súlade s ustanovením § 374

ods. 4 OSP mal odvolaniu v celom rozsahu vyhovieť alebo mal predložiť vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

Krajský súd podľa žalobcu vlastne nerozhodoval o podanom návrhu žalobcu, ktorý navrhol preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. apríla 2010, číslo EET 24/2010, čo je list Krajského súdu: „žiadost' o stiahnutie osvedčenia o európskom exekučnom titule – odpoveď“, ale rozhodoval o vydanom osvedčení o európskom exekučnom titule podľa čl. 9 Nariadenia č. 805/2004, voči ktorému nie je možné podať odvolanie podľa článku 10 odsek 4 Nariadenia č. 805/2004. Týmto konaním súdu bolo porušené právo žalobcu na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Tiež poukazoval na to, že súd nemôže odmietnuť výkon súdnictva s odôvodnením, že predmetný spoločenský vzťah nie je upravený právnym predpisom.

Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 12. apríla 2011, č. k. 3S/301/2010-191 a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, a aby uložil krajskému súdu postupovať v súlade s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 8Sž/14/2010-10 alebo aby odvolací súd zmenil rozhodnutie krajského súdu a rozhodol o stiahnutí osvedčenia o európskom exekučnom titule.

Žalovaný v písomnom vyjadrení na odvolanie poukázal na to, že žalobca sa v odvolaní dotýka žalovaného iba okrajovo, a to v tom smere, keď tvrdí, že list žalovaného, označený ako „...odpoveď“ č. EET 24/2010 zo dňa 22. apríla 2010, je podľa názoru žalobcu „rozhodnutím“, a tak sa žalobca voči tomuto listu účelovo domáha prípustnosti podať odvolanie. Podľa žalovaného si žalobca sám odporuje vo svojom tvrdení, odvolávajúc sa pritom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn 8Sž/14/2010 zo dňa 30. augusta 2010, v ktorom však označený súd uviedol, že vo veci nebolo vydané formálne súdne rozhodnutie.

Žalovaný teda tvrdí, že v súvislosti s vecou č. EET 24/2010, jeho list zo dňa 22. apríla 2010 nie je rozhodnutím, ale odpoveďou na dopyt; t. j. vybavený obvyklým administratívnym postupom.

Žalovaný sa odvoláva na obsah svojho podrobného a právne zdôvodneného vyjadrenia zo dňa 03. novembra 2010 k žalobe žalobcu, a na tomto vyjadrení v celom rozsahu aj ďalej zotrváva.

Podľa názoru žalovaného v konaní o vydanie osvedčenia o EET 24/2010, postupoval žalovaný podľa Nariadenia č. 805/2004 tak, ako to v odôvodnení uznesenia, č. k. 3S/301/2010-191 zo dňa 12. apríla 2011, konštatoval aj konajúci Krajský súd v Bratislave, a s ktorým odôvodnením sa žalovaný v celom rozsahu stotožňuje.

Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný žiada, aby konajúci, odvolací súd „*zamietol odvolanie žalobcu*“ a v celom rozsahu potvrdil uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/301/2010-191 zo dňa 12. apríla 2011, ako vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaných odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je potrebné vyhovieť.

Predmetom súdneho konania v danej veci je podanie, ktoré žalobca nesprávne označil ako „*Žaloba o preskúmanie zákonnosti a postupu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. apríla 2010 č. EET 24/2010*“, keď formálnym listom mu bolo na jeho „*Žiadosť o stiahnutie osvedčenia o európskom exekučnom titule zo dňa 06. apríla 2010*“ odpovedané tak, že krajský súd nemá právny dôvod, aby spochybňoval pravosť notárskej zápisnice, na základe ktorej bolo osvedčenie vydané.

Podľa § 352b ods. 1 OSP súd na základe žiadosti vydá osvedčenie o európskom exekučnom titule, ako aj iné osvedčenia podľa osobitných predpisov alebo takéto osvedčenia na základe žiadosti zruší.

Na vydanie a **zrušenie osvedčenia** o európskom exekučnom titule, ako aj iných osvedčení podľa osobitných predpisov je príslušný súd, ktorý vydal rozhodnutie, súd, na ktorom bol schválený a uzavretý súdny zmier a v prípade verejných listín krajský súd príslušný na vyššie overovanie listín podľa osobitného predpisu (§ 352b ods. 2 OSP).

Podľa § 66 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov (ďalej len „Spravovací poriadok“) úkony spojené s vydávaním, opravou a **zrušením** osvedčenia o európskom exekučnom titule vykonáva rozvrhom práce určený vyšší súdny úradník; postupuje pritom podľa tejto vyhlášky a osobitných predpisov.

Rozvrh práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2010 i na rok 2011 aj obsahuje úpravu, kde je určené, že vyššia súdna úradníčka „vydáva podľa nariadení EÚ“, neobsahuje však už ďalšiu rozhodovaciu činnosť v týchto veciach, ani neurčuje súdca, ktorý bude

rozhodovať o odvolaniach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka podľa § 374 ods. 4 OSP.

Vychádzajúc z uvedeného treba zdôrazniť, že vydanie a zrušenie osvedčenia o európskom exekučnom titule je v Občianskom súdnom poriadku zaradené do jeho siedmej časti nazvanej „**Iná činnosť súdu**“ a do správneho súdnictva, ktoré je upravené v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku v žiadnom prípade nepatrí. I z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že konanie v týchto veciach patrí do súdnictva všeobecného (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. februára 2009 sp. zn. 3Co 7/2007).

Nie je preto jasné, prečo sa krajský súd pri prejednávaní veci neriadil právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovenom v jeho uznesení z 30. augusta 2010, č. k. 8SŽ/14/2010-10, v ktorom najvyšší súd jednoznačne uviedol, že hoci nebolo vydané formálne súdne rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o stiahnutie európskeho exekučného titulu, odpoveď zo dňa 22. apríla 2010 je potrebné považovať za taký úkon súdneho úradníka, pri ktorom sa uplatní § 374 ods. 4 OSP a poukázal na to, že zamietnutie takejto žiadosti je spôsobilé svojimi účinkami významným spôsobom zasiahnuť do právnej sféry dlžníka, keďže proti vydaniu osvedčenia nemožno podať opravný prostriedok, a tak bez ďalšieho je možné verejnú listinu osvedčenú ako európsky exekučný titul vykonať bez toho, že by bolo potrebné prehlásenie o jej vykonateľnosti a bez možnosti namietania jej vykonateľnosti, a preto posudzujúc obsahovú stránku takéhoto zamietnutia, možno ho považovať za rozhodnutie, pre ktoré, keďže je vydané súdnym úradníkom, je potrebné použitím analógie legis pripustiť opravný prostriedok a postupovať v zmysle § 374 ods. 4 vety prvej OSP. Najvyšší súd preto posúdil podanie žalobcu zo dňa 25. júna 2010 a jeho doplnenie zo dňa 01. júla 2010 podľa jeho obsahu ako **odvolanie proti zamietnutiu žiadosti o stiahnutie európskeho exekučného titulu**, o ktorom je príslušným rozhodovať krajský súd.

K tomuto právnemu názoru treba dodať, že predmetnú vec nebolo možné zapísať do registra „S“, pričom z postupu krajského súdu v danej veci, či už z odpovede súdnej úradníčky, či vyjadrenia žalovaného a napokon aj z napadnutého rozhodnutia samotného je zrejmé, že krajský súd si neujasnil, že predmetom konania je žiadosť žalobcu o zrušenie (stiahnutie) osvedčenia o európskom exekučnom titule v zmysle čl. 10 bod. 1 písm. b/ Nariadenia o EET, a že je potrebné postupovať podľa príslušných ustanovení Nariadenia o EET, § 352b OSP a § 66 Spravovacieho poriadku. Po podaní žiadosti žalobcu bolo preto potrebné túto vecne posúdiť vzhľadom na závažnosť jeho námietok a nie vybaviť ju listom,

že „*niet dôvodu spochybňovať pravosť notárskej zápisnice*“. I keď nebol správny ani postup žalobcu, ktorý sa na Najvyššom súde Slovenskej republiky domáhal preskúmania zákonnosti a postupu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. apríla 2010 č. EET 24/2010, súd v zmysle § 41 ods. 2 OSP každý úkon, teda aj podanie, posudzuje podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený. Z tohto zákonného ustanovenia vychádzal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 30. augusta 2010, č. k. 8SŽ/14/2010-10 a mal sa ním riadiť aj krajský súd.

Tým, že vec bola prejednaná v správnom súdnictve podľa piatej časti OSP a nie podľa siedmej hlavy OSP vo všeobecnom súdnictve, konanie krajského súdu je zaťažené vadou uvedenou v ustanovení § 221 ods. 1 písm. f/ OSP a síce, že účastníkovi bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom, zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. K porušeniu základného práva na súdnu ochranu dochádza vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (I. ÚS 35/98). To, ktorý zo súdnych orgánov je príslušný na poskytnutie súdnej ochrany, je základom k tomu, akým spôsobom i obsahom (akou kvalitou) dôjde k naplneniu práva na súdnu ochranu. Konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94, III. ÚS 7/08).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací z týchto dôvodov odvolaním napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave musel podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 221 ods. 1 písm. f/ OSP s poukazom na § 212 ods. 3 OSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ešte raz dáva do pozornosti, že ak voči vydaniu osvedčenia o európskom exekučnom titule (ďalej aj „EET“) nie je podľa Nariadenie o EET možné podať odvolanie a v štáte výkonu rozhodnutia nie je možné žiadne prieskumné (opravné) konanie, a to ani v prípade, ak by sa vzťahovalo na porušenie hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho ordre public (výhrada verejného poriadku) a keďže aj obsahovo nesprávne potvrdenie zaväzuje súdy štátu uskutočňujúceho výkon rozhodnutia, má dlžník namiesto toho možnosť **podat' podnet na začatie konania o zrušenie osvedčenia o EET**

v štáte pôvodu rozhodnutia, pokiaľ bolo toto potvrdenie vydané „jednoznačne neprávom“ (článok 10 Nariadenia o EET). Nariadenie v tejto súvislosti hovorí o stiahnutí osvedčenia.

Treba opätovne zdôrazniť, že tvrdenie žalovaného, že v súvislosti s vecou č. EET 24/2010 jeho list zo dňa 22. apríla 2010 nie je rozhodnutím, ale odpoveďou na dopyt; t. j. vybavený obvyklým administratívnym postupom nemá oporu v obsahu spisového materiálu a že zjavne došlo k nepochopeniu podania žalobcu.

V ďalšom konaní bude preto krajský súd postupovať podľa zhora vysloveného právneho názoru najvyššieho súdu, pričom bude rozhodovať podľa siedmej časti OSP o podaní žalobcu, ktoré je nesporne žiadosťou o zrušenie (stiahnutie) osvedčenia o EET. Keďže možnosť podať odvolanie Nariadenie o EET výslovne vylučuje len pri vydaní osvedčenia o EET, o žiadosti žalobcu o zrušenie (stiahnutie) osvedčenia o európskom exekučnom titule (čl. 10 bod. 1 písm. b/ Nariadenia o EET) s prihliadnutím na závažnosť žalobcom uvádzaných skutočností po riadnom preskúmaní tejto žiadosti postupom podľa § 374 ods. 4 OSP rozhodne príslušný sudca určený rozvrhom práce na rozhodovanie v týchto veciach. Ak takéto ustanovenie v rozvhu práce chýba, treba ho doplniť.

Podľa § 250ja ods. 4 OSP a § 226 OSP v ďalšom konaní je krajský súd viazaný právnym názorom najvyššieho súdu.

V novom rozhodnutí rozhodne krajský súd i o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. decembra 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková